

signanda ad hoc ministerium. In quo prima opinio est, rationem esse, quia ad absolvendum de venialibus nulla est necessaria jurisdictione. Ita Soto, d. 18, q. 4, art. 2, ad 2; quia sacerdos, inquit, non potest cogere poenitentem ad confessionem talium peccatorum, nec ligare illum ad poenitentiam de illis faciendam; ad quid ergo necessaria est jurisdictione? Unde etiam D. Thomas, ibid., quæstione prima, art. 3, q. 4, ad 3, indicat potestatem ordinis ad hoc sufficere. Nihilominus falsa est opinio. Primo, quia Concilia inter res necessarias, ut conficiatur hoc sacramentum, ponunt jurisdictionem, et nihil excipiunt, nec limitant. Secundo, quia tunc etiam perficitur sacramentum per modum judicii; quæ est fundamentalis ratio necessitatis jurisdictionis. Tertio, quia sacerdos, et potest solvere judicialiter, et potest suo modo ligare, vel non absolvendo, si videat poenitentem non dispositum, sed cum proposito commitendi; vel imponendo satisfactionem, quam saltem sub veniali teneatur poenitens implere.

4. Secunda opinio.—*Rejicitur.*—Secunda opinio est, sacerdotem habere jurisdictionem ab ipso poenitente se voluntarie illi subjiciente. Sensit Cajet., t. 1 Opus., tract. 7, et in Sum., ver. *Absolutio*, 2. Sed si hoc intelligatur proprie ut verba sonant, est plane improbabile, ut probant quæ supra tractavi, quia solus Deus est supremus iudex etiam venialium. Si vero intelligatur, quod poenitens dare dicitur designando personam, cui Deus vel Christus statim conferit jurisdictionem, ut Navarrus sentit, oportet ostendere, ubi sit a Christo concessa hæc facultas omnibus, vel pactum in itum de tali jurisdictione conferenda ad nutum alterius.

5. Tertia opinio.—*Reprobatur.*—Est ergo tertia opinio, quæ affirmat iure divino datum esse hanc jurisdictionem sacerdotibus. Quod tenent Paludanus, distinct. 19, q. 2, num. 25, et ibi Capreolus, ad tertium contra primam conclusionem. Fundantur vero in opinione supra rejecta, quod omnes sacerdotes habent jurisdictionem illam a Christo, dum Ecclesia non tollit; hanc autem non abstulit. Eamdem sententiam tenent Cano, et Ruardus supra, et Ledesma, quæst. 22, art. 2. Fundantur vero in Ecclesiæ consuetudine, et quia Ecclesia non potest reservare hæc peccata, et quia sunt materia voluntaria. Nihilominus etiam in hoc casu existimo hanc fuisse Ecclesiæ concessionem, quam consuetudo ostendit. Ita sentit Medina. quæst. de Confessione, non

necessitate sed voluntate facta, et alii. Fundamenta sunt eadem, quæ adduxi sectione præcedente. Addo etiam, aliquando Ecclesiæ privare sacerdotem hac jurisdictione; nam ex communi sententia excommunicatus sacerdos nunquam *valide* absolvit, etiamsi de solis venialibus *absolvat* (loquor autem nunc de nominatim denunciato), quod etiam certius videtur de sacerdote degradato; ergo signum est esse *privatum* hac jurisdictione; ergo non habet illam a jure divino.

6. *Quid de peccatis mortalibus jam confessis tenendum.*—Atque hinc constat quid dicendum sit de mortalibus peccatis jam confessis, de quibus Soto scrupulose loquitur, sentiens non omnem sacerdotem posse de illis absolvere; quia circa mortalia semper est necessaria jurisdictione, et quia illa sunt per se materia necessaria; per accidens autem est, ut sint jam confessa. Ledesma vero concedit omnes habere hanc jurisdictionem jure divino, in quo consequenter loquitur. Dicendum enim sine dubio est, eodem modo hanc materiam esse subjectam simplicibus sacerdotibus, quo *venialis* peccata, quia est eadem consuetudo, et eadem ratio, quæ est materia non necessaria.

7. *Hanc jurisdictionem esse delegatam.*—*Objecio refellitur.*—Atque hinc etiam colligimus, jurisdictionem hanc delegatam esse ab Ecclesia, quia non est jurisdictione ordinaria; ergo esse debet delegata; nam, juxta doctrinam Conciliorum sepe citatam, minister in hoc sacramento nihil operari potest, nisi jurisdictionem habeat ordinariam vel delegatam; quæ definitio universalis est, et fundatur in propria ratione judicii, ideoque omne sacramentum poenitentiae, ex quacunque materia constet, omnemque absolutiōnem comprehendit. Antecedens vero, scilicet, hanc jurisdictionem in simplicibus sacerdotibus non esse ordinariam, patet, quia non convenit illis ex vi alicuius muneris, seu pastoralis officii; supponimus enim nullum habere præter solum sacerdotium; neque etiam convenit illis ex vi solius sacerdotii; nam supra ostensum est, ex vi institutionis non dari aliquam jurisdictionem necessario conjunctam cum potestate ordinis. Nec potest dici cum fundamento ex vi illorum verborum: *Accipite Spiritum Sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis,* dedisse Christum omnibus sacerdotibus potestatem potius ad venialia, quam ad mortalia, vel constituisse omnes sacerdotes pastores et

judices ordinarios animarum cum plena potestate in causis levioribus et venialibus, potius quam in gravioribus et mortalibus, quia Christus simpliciter et sine distinctione de peccatis locutus est; imo directe videtur locutus de mortalibus, de venialibus autem per quamdam consecutionem, ut supra expendimus ex verbis illis: *Quorum retinueritis, retensta sunt.*

8. *Aliæ objectioni satisfit.*—Quod si *ex illo loco non colligitur, non est fundamentum ad dicendum, jure ordinario inclusum in ipsa institutione sacramenti poenitentiae, aut Ordinis, vel ex speciali concessione Christi his sacramentis conjuncta, habere sacerdotes omnes hanc jurisdictionem.* Neque enim hoc sequitur ex Ecclesiastica consuetudine; nam potuit habere ortum ab ipsa Ecclesia, seu Apostolis. Neque etiam recte colligitur ex eo, quod hæc peccata sunt materia voluntaria; nam, licet sit voluntaria quantum ad exercendam confessionem eorum, nihilominus, si quis velit ea confiteri, oportet ut accedat ad judices habentes jurisdictionem; et ideo non recte infertur, ex concessione Christi liberum esse cuicunque confiteri hæc peccata cui voluerit. Sicut supra dicebamus, voluntarium quidem esse, et non simpliciter necessarium habere propriam contritionem, vel attritionem de peccatis venialibus; tamen, si quis velit eorum remissionem per hoc sacramentum accipere, necessarium esse de eis dolere. Item, licet sit voluntarium ea confiteri, tamen, si quis ea confiteri vult, necesse est ut sacerdoti, et non laico, ea confiteatur. Sic ergo potest esse necessarium ea confiteri sacerdoti potestatem habent, et non alteri; ergo ex vi institutionis ac divini juris non potest cum fundamento dici, hanc jurisdictionem esse in omnibus sacerdotibus tanquam ordinariam.

9. *Esse delegatam ab Ecclesia.*—Relinquitur ergo, ut sit ex commissione et delegatione. Quod si delegata est, ab Ecclesia esse debet, quia Christus non reliquit in Ecclesia jurisdictionem delegatam perpetuo duratram, quatenus ab ipso fuit immediate; propterea enim jurisdictione aliorum Apostolorum a Petro delegata tantum fuit, quia non erat perpetuo duratura; et e converso, quia tantum fuit data pro personis Apostolorum, ideo per modum eujusdam delegationis fuit concessa; soli autem Petro data est jurisdictione ordinaria, cui perpetuo succederetur, et a qua omnis alia jurisdictione, sive ordinaria, si-

ve delegata semper in Ecclesia manaret; ab illa ergo processit jurisdictione hæc, de qua agimus, vel ut ordinaria, quatenus includitur in omni pastorali munere sub Pontifice Summo, vel ut delegata, quatenus est in simplicibus sacerdotibus, quibus ex officio non competebat, ut ostensum est.

10. Hinc vero intelligere licet hanc concessionem, seu delegationem a Summis Pontificibus manasse, et ex eorum tacito consensu durare; nam hoc saltem ostendit consuetudo et traditio. Unde ulterius sequitur, per nullum inferiorem Praelatum posse hanc delegationem auferri, quia delegatio facta a superiori, non potest derogari ab inferiori; in Summo autem Pontifice non deest potestas; nunquam tamen in universum, ac generaliter ea utetur, quia ad universale Ecclesiæ regimen nec necessarium est, nec expediens; in particulari vero hoc non repugnat. Et quoad personas quidem credimus aliquando id facere, ut cum excommunicatis, vel degradatis; quoad culpas vero, an, et quomodo hoc possit fieri per reservationem, postea videbimus.

SECTIO VI.

Utrum liceat hoc sacramentum ministrare cum jurisdictione delegata, dubia tantum, vel probabili.

1. *Dubium proprie, et impropprie dictum, quid sit.*—De hac disputatione nihil fere inventio in terminis dictum ab auctoribus; necessaria tamen mihi visa est ad primum et communem usum hujus sacramenti, propter difficultatem specialem hic occurrem, quæ non solum in jurisdictione delegata, sed etiam in ordinaria potest habere locum; frequentius tamen, et ordinarie occurrit in jurisdictione delegata, et in conditionibus quæ ad eam requiruntur, et ideo circa illam potius hoc traximus. Contingit ergo aliquando, quempiam esse dubium de jurisdictione sibi delegata, vel quia mortuus est qui concessit, et dubitat, an cessaverit per mortem concedentis; vel quia dubitat, an privilegium, virtute enijs illam habuit, fuerit validum. In his ergo et similibus casibus est difficultas, an possit quis tali jurisdictione uti, et an poenitens possit secure tali sacerdoti confiteri. In qua re oportet distinguere dubium proprie dictum, quod est pure negativum, quia in neutram partem potest intellectus determinari per judicium positivum et probabile, sed suspensus est,

et anceps; et dubium *improprie dictum*, solum ratione formidinis, quamvis determinate possit ferre judicium probabile, licet incertum; in quo potest esse latitudo et varietas, quia potest utraque pars judicari *æque probabilis*, vel una *probabilior*, quamvis altera sit *probabilis*, et e converso, vel denique una tantum *probabilis*, quia non evidens, neque certa, quamvis opposita fundamentum *probabilitatis* non habeat.

2. *Regula generalis dubio proprie dicto.* — In casu ergo in quo proprium dubium negativum circa jurisdictionem intercedit, est regula generalis ac certa, *nunquam licere hoc ministerio uti cum tali dubio, nisi duplice concurrente conditione*. Una est, ut occurrat evidens necessitas; alia, ut absolutio detur sub conditione, et cum onere iterum confitendi illa peccata habenti jurisdictionem certam, nacta opportunitate. Ratio generalis est, quia alias exponit se homo periculo sacrilegii, efficiendo sacramentum nullum; quia, ut ostensum est, jurisdiction est de necessitate sacramenti; ergo, quantum quis dubitat de jurisdictione, tantum dubitat de veritate sacramenti, quod tentat confidere; ergo ministrando cum hoc dubio, exponit se periculo nihil faciendi; ergo, si id faciat sine necessitate, temere et imprudenter facit, atque adeo graviter peccat. Confirmatur; nam ob similem rationem diximus in superiori tomo, esse grave peccatum voluntarie uti materia, vel forma dubia, scilicet, propter periculum, quod inde resultat circa valorem sacramenti; sed idem resultat in hoc sacramento ex jurisdictione dubia; ergo. Exceptio autem posita ex proportione eadem ad alia sacramenta ostendi potest; quia propter necessitatem occurrentem saepe licet dare sacramentum in casu dubio sub conditione expressa, vel concepta, *Si possum, vel, si indiges*, aut alia proportionata, ut in hoc eodem sacramento licet sub conditione absolvare de peccato mortali dubio, quando non est alia materia. Ratio vero est, quia, concurrentibus illis duabus conditionibus, tollitur omnis inordinatio; quia necessitas facit, ut actus non temere fiat, nec ex mera et irrationabili voluntate; conditio vero tollit periculum, quia, si in re subsistat, infallibiliter fit sacramentum; si vero non subsistat, nulla injuria fit sacramento, quia conditionalis nihil ponit in esse.

Quæ necessitas requiratur, ut dubius sit. — *Dubium.* — Est autem adverten-

tendum, necessitatem in praesenti debere consurgere tam ex parte ministri, quam ex parte pœnitentis; illius quidem, ut non occurrat alius, qui certiore habeat jurisdictionem, alioqui ille temere, et sine necessitate se ingereret; hujus vero, ut scilicet sit pœnitens in aliqua necessitate confessionis; quia alioqui sine causa rationabili non debet facere confessionem ita dubiam. Non est tamen facile ad explicandum quanta et qualis esse debeat haec necessitas pœnitentis; nam si sit extrema articuli seu periculi mortis, non potest in ea habere locum causus propositus, quia tunc non potest esse jurisdiction dubia, cum certum sit, quemlibet sacerdotem tunc habere jurisdictionem. Minor autem necessitas non videtur sufficere ad confessionem sic dubiam faciendam; quia si ministrandum sit, vel recipiendum aliquod sacramentum, etiam Eucharistiae, melius et certius est conari ad contritionem habendam. Imo propter solam illam confessionem dubiam non liberabitur homo ab illa obligatione, si alioqui tenebatur homo se disponere ad justitiam, quia per illam absolutionem dubiam non sufficienter disponitur, moraliter loquendo, cum non excludat morale periculum permanendi in statu peccati mortalis, absque probabili iudicio de justificatione obtenta, si tantum erat attritus. Si vero occurrat necessitas implendi præceptum Ecclesiasticum, per talem confessionem non impletur. At denique, in quoconque alio eventu semper potest sine incommode expectari opportunitas confitendi habenti jurisdictionem certam; ergo nunquam ob necessitatem hoc licet.

4. *Responsio ad dubium.* — Respondeo, hoc argumento recte imprimis probari nunquam teneri pœnitentem ad confitendum sacerdoti sic dubio; quia, si sit extrema necessitas, cessat dubium: si vero non sit extrema necessitas, cessat obligatio propter rationem factam. Nihilominus tamen eximo aliquando posse licite illo modo confiteri, quando aliter non potest, ut si necessario sit recipienda Eucharistia, vel si per longum tempus confiteri non possit, quia in confessione tali nulla est deordinatio, et si quid est incommodi, ratione dubii, totum est in gravamen pœnitentis, quod potest ipse voluntarie assumere; in absolutione etiam, adjecta vel subintellecta conditione, et interveniente praedicta causa, nullus est abusus clavium; quia potest illa absolutio prodesse, et non

obesse; nulla ergo ibi est ratio culpe. Est autem tunc optimum consilium confiteri aliquid peccatum veniale; nam hoc modo tollitur, ut opinor, dubium de valore sacramenti, absolute loquendo, licet semper maneat dubium de absolutione directa peccatorum mortali. Propter quod censeo in eo casu semper manere obligationem illa confitendi sacerdoti habenti certiore jurisdictionem, occurrente opportunitate, quia semper manet practicum ac morale dubium, an peccata illa vere, et in re ipsa fuerint subjecta clavibus; homo autem tenetur vere et in re illa subjiceri, vel saltem habere de hac re moralem, seu practicam certitudinem, quantum potuerit.

5. *Difficultas de dubio improposito.* — De dubio improposito, quod non excludit probabile judicium, est specialis difficultas, quia tunc, non obstante tali dubio, videtur esse licitum, sacramentum hoc ministrare, quia tale dubium speculativum est, et non practicum, cum in moralibus licitum sit uti opinione probabili; nam, qui ex illa operatur, moraliter certus est practice non peccare. Et confirmatur ex usu; sæpe enim in questione versatur, an hoc vel illud sufficiat ad jurisdictionem habendam, ut partim ex dictis constat, partim ex his quæ dicemus, et nihilominus confessores non dubitant suo munere fungi, quoties juxta probabilem opinionem jurisdictionem se habere existimant. In contrarium vero est, quia probabilitas opinionis non tollit ipsius rei incertitudinem; nam vera jurisdiction, in re ipsa existens, est de necessitate hujus sacramenti; ergo quoties est incerta jurisdiction, incertum manet in re sacramentum; ergo non licet hoc modo illud ministrare, non obstante opinione speculative probabili. Ex quo videntur ulterius sequi multa, quæ in praxi existimabuntur difficultaria. Primum, non posse pœnitentem confiteri sacerdoti, quem probabiliter tantum existimat habere jurisdictionem; neque e contrario ipsum sacerdotem posse licite in eo casu ministrare sacramentum, ne se exponat periculo nihil faciendi. Quod maxime urgebit, si facile possit fieri confessio sacerdoti certam et indubitatem habenti jurisdictionem. Et pari ratione, si sit diversitas opinionum, necessario eligenda erit ea, quæ censemur probabili; haec enim omnia et similia sequuntur ex dicto fundamento, addito quodam generali principio ex materia de conscientia, scilicet, in rebus, seu opinionibus, quæ ad factum perti-

nent, id est, ex quibus pendet, quod res fiat, vel non fiat, eligendam semper esse tutiorem, et certam probabili, et probabilem minus probabili esse praferendam, quia probabilitas opinionis non tollit dubium, quod in re ipsa esse potest; ut in praesenti materia, etiamsi sit probabilis opinio aliquem habere jurisdictionem, tamen, si in re non ita est, sacramentum erit nullum; et ita non obstante tali opinione, semper manebit in re incertum et dubium.

6. Propter hanc difficultatem videri fortasse alicui potest, perse loquendo, illum ordinem necessario esse servandum, ut si possit haberi minister, certam et indubitatem habens jurisdictionem, ille eligatur; si autem ille haberi non possit, tunc possit aliis eligi, qui, juxta opinionem probabilem, jurisdictionem habeat, ita tamen ut securius, atque adeo, quod probabilius est, eligatur. Dico autem, *per se loquendo*, quia si aliqua gravis causa intercederet, posset interdum prudenter hic ordo immutari; quia illa certitudo aut securitas intelligenda videtur moraliter, ac ceteris paribus. Et hic quidem dicendi modus est securior et certior. Arduum tamen, et præter consuetudinem etiam timoratorum virorum esse videtur, omnes homines ad hoc obligari. Et ideo ad expediendam aliter difficultatem positam, duæ viæ ex cogitari possunt, quibus defendamus, non obstante diversitate opinionum circa jurisdictionem, semper esse certum practice, sacramentum validum fieri; hoc enim necessarium esse videtur ad recte solvendam difficultatem positam.

7. *Respondetur primo ad difficultatem.* — Primus ergo modus dicendi esse potest, hoc ipso quod minister juxta probabilem Doctorum sententiam censemur habere jurisdictionem ad ministrandum hoc sacramentum, quandocunque illa utitur, revera illam habere ex tacita Ecclesiæ concessione. Hoc autem ita esse, fundari potest, quia est hoc principium iure receptum, ut qui communis existimatione et opinione magistratum gerit, licet in re ipsa munus illud vero titulo non obtineat, nihilominus gesta ejus valeant, propter commune bonum, juxta l. *Barbatius*, ff. de Offic. Prætoris, et inde fit, ut excommunicatus occultus, et is qui parochus communiter reputatur, vere tamen non est, quia simoniace obtinuit beneficium, nihilominus validam absolutionem conferat; quia Ecclesia tunc dat jurisdictionem, ne communis ignorantia po-

pulo noceat. Sic ergo in praesenti, quia probabilis opinio sufficit ad hanc communem existimationem, verisimile est Ecclesiam supplere defectum, si fortasse aliquis in re manet. Est enim eadem ratio, quia haec etiam ignorantia, quae oritur ex sententia probabili Doctorum, est communis et publica, et communis populo nocere posset, si in re ipsa ministri carerent jurisdictione. Et ideo non licet argumentari ad privatas ignorantias, vel errores, qui in particularibus factis intervenire possunt, quia non pertinet ad bonam gubernationem, ut iis omnibus provideatur, quod fieri non posset sine aliis majoribus incommodis; providere autem communis, et publicae necessitatibus, illud est valde conveniens et necessarium. Et confirmatur ex universali Ecclesiae consuetudine, quae est sufficiens signum jurisdictionis, ut supra dictum est. Est autem universalis Ecclesiae usus, ut sacerdotes secure utantur hujusmodi jurisdictione in administratione hujus sacramenti. Secundo confirmatur, quia ad convenientem et prudenter Ecclesiae gubernationem pertinet, ut non permittat sacramentum tam necessarium frequenter esse incertum et dubium, quantumunque existat sub opinione probabili; sicut non esset expediens Ecclesiae, ut baptismus vel Eucharistia frequenter conficerentur modo aliquo incerto quantumvis probabili; ita igitur hoc non expedit in hoc sacramento; ergo, cum Ecclesia possit subvenire huic incommodo, et tollere hanc incertitudinem dando jurisdictionem, verisimile est hoc in casu illam conferre.

8. *Respondetur secundo ad difficultatem.* — Est quidem hic dicendi modus probabilis, non tamen certus, et hoc ipso non omnino tollit dubium, nec dat rei certitudinem, quam querimus. Et ideo alius modus dicendi est, in omni confessione, quae fit hujusmodi ministris, semper intervenire materiam aliquam, eirea quam habeant certam et indubitatem jurisdictionem, scilicet, aliqua peccata venialia; et hoc satis esse, ut confessio bona fide facta semper sit rata, ita ut data absolutione, verum conficiatur sacramentum, etiamsi continget opinionem probabilem, in qua fundatur confessor ad audiendam talem confessionem, in re ipsa falsam esse. Quod enim tunc sacramentum perficiatur, patet; quia ex parte penitentis concurrunt formaliter omnia necessaria, scilicet, debita dispositio, et confessio formaliter integra; et ex parte ministri habetur etiam et potestas ordinis, et juris-

dictionis circa aliquam partem materiae, quae sufficiens est ad valorem absolutionis, quando poenitens bona fide procedit. Confirmatur primo a simili; nam si quis habeat peccatum reservatum, et reservationem ignoret, et bona fide illud cum aliis confiteatur ordinario sacerdoti, et ille absolvet, sacramentum factum tenet, ut ex sententia omnium infra videbimus, et signum est, quia etiamsi penitentis postea sciat defectum, non tenetur iterum confiteri peccata non reservata, sed solum illud quod reservatum erat, quia illud non perse, sed accidens fuit remissum; ergo idem omnino dicendum est in praesenti; nam sacramentum factum revera tenebit, quamvis per illud non tam per se, quam per accidens remittentur mortalia peccata, si revera minister super illa jurisdictionem non habuit; et si postea quacunque ratione et via hoc certo constaret, deberet penitentis illa iterum confiteri; tamen ad tollendum mortale periculum satis est, quod sit moraliter certum, sacramentum ipsum perfici, et justificare hominem, si dispositus sit. Secundo confirmatur alio simili; nam si quis confiteatur venialia peccata simplici sacerdoti, et habeat mortale peccatum, cuius omnino obliscitur sacramentum fit, et illud peccatum tollitur per accidens; ergo idem proportionaliter erit, si recordetur talis peccati, et simul cum aliis confiteatur illud bona fide ei, qui existimatur habere jurisdictionem, cum non habeat.

9. *Objectio. — Decisio.* — Solum video obiecti posse, quia videtur sequi, etiamsi minister mala fide absolutus et decipiat penitentem, in quem non habet jurisdictionem circa mortalia peccata, nihilominus sacramentum tenere propter jurisdictionem quam habet circa venialia, supposita bona fide penitentis; quia mala fides ministri non tollit necessaria ad perficiendum sacramentum. Respondetur, idem argumentum fieri posse in dicto exemplo de casibus reservatis, et fere idem in alio de peccatis oblitis. Potest ergo primo negari sequela, quia oportet, ut sicut confessio, ita et absolutio sit integra, saltem formaliter, scilicet, ex bona fide et intentione absolvendi; posita autem illa deceptione non potest absolutio esse formaliter integra. Secundo potest concedi sequela, quia nullum habet inconveniens; absolutio enim data a non habente jurisdictionem, ut sic, formaliter nulla est; si tamen circa aliiquid habeat jurisdictionem, ea ratione poterit esse valida. Et haec via videtur mihi vera, nam principium in quo

fundatur est satis certum. Ac denique, si haec omnia conjungantur, efficiunt sufficientem moralem certitudinem, ut propterea lictum sit uti opinione probabili in usu hujus jurisdictionis. Semper tamen ego admonerem tam ministros, quam penitentes, ut certiori, vel saltem probabili via uterentur, nisi aliqua causa gravis, vel rationalis urgeat.

DISPUTATIO XXVII.

DE FACULTATE ELIGENDI CONFESSOREM.

Ex duabus modis supra positis delegandi jurisdictionem in hoc foro, unus erat ex parte penitentis, cui datur facultas eligendi confessorem; non enim ipse penitentis se subiecendo dat jurisdictionem, cum haec debeat a Christo per Vicarium suum, vel alios pastores manare; sed facta electione, seu designatione per ipsum penitentem, ille qui facultatem eligendi confessorem concessit, jurisdictionem illi praebet. Unde haec delegatio in re, et quoad morale effectum ad hoc judicium necessarium, ejusdem rationis est cum precedentem, et eamdem vim habet, tantumque differt in modo, quia per hanc facultatem directe fit favor et gratia ipsi penitenti, in alio vero fit sacerdoti; tamen et ex illa concessione redundat in penitentem facultas confitendi tali confessori, et ex hac redundat in confessorem potestas absolvendi hunc penitentem. Sunt enim haec duo quasi relativa et connexa, subjectio unius, et jurisdictionis alterius, et ideo, uno concesso, aliud concedi necesse est, ut in simili dixit Honorius Papa, in cap. *Si quis objecerit*, 1, quæst. 3. Hac ergo ratione necesse est in praesenti facultatem hanc explicare, a quo, scilicet, aut quibus modis detur, aut dari possit.

SECTIO I.

Quis possit facultatem eligendi confessorem concedere, et quomodo intelligenda sit.

1. *Habens jurisdictionem ordinariam potest hanc facultatem concedere.* — Primo supponendum est, duobus modis posse dari hanc facultatem, scilicet, et a Christo Domino, seu jure divino, et ab homine, seu jure humano. Nam sicut principalis auctor hujus sacramenti, et jurisdictionis est Christus Dominus, ita ipse est, qui principaliter potest hanc facultatem concedere; imo sicut necesse est ut alicui ipse det immediate jurisdictionem, ita necesse est ut alicui per se et immediate conferat

hanc facultatem eligendi confessorem. Rursus etiam homo potest hanc facultatem dare, quia non magis repugnat delegare hanc jurisdictionem hoc modo, quam alio. Unde fit eamdem potestatem requiri in Ecclesiastico Praelato, seu pastore ad hanc facultatem concedendam, quæ ad delegandam jurisdictionem necessaria est, et eamdem etiam sufficere, quia, ut dixi, eosdem effectus habet, et quod hoc vel illo modo fiat, non refert, nec maiorem jurisdictionem postulat. Itaque omnis ille qui habet jurisdictionem ordinariam in hoc foro respectu aliquorum fidelium, potest illis concedere hanc facultatem eligendi confessorem, dummodo confessor habeat conditiones requisitas, ut ipse possit suam jurisdictionem ei delegare; ita enim est semper haec facultas intelligenda. Sicut e converso, quotiesquis ordinarius pastor suam jurisdictionem delegat sacerdoti, necessario intelligitur respectu eorum fidelium qui suæ jurisdictioni subditi sunt; nam illa duo, ut dixi, correlativa sunt et connexa.

2. *Prima assertio.* — Atque hinc sit, illos tres pastores ordinarios, quos supra distinximus, posse hanc facultatem dare, ut de Summo Pontifice est per se notum; et de Episcopo dicitur expresse in cap. 2 de Pœnit. et remiss., in 6; de parocho vero satis colligitur ex c. *Omnis utriusque sexus*, de Pœnit. et rem., et ex c. *Placuit*, de Pœnit., d. 6, ut ibi etiam Navarr. notat, n. 48. Et ratio est manifesta; nam quilibet ex iis est superior ordinarius in hoc foro, ut supponimus; ergo ex hac parte potest facultatem dare; aliunde vero, quia potestatem ordinariam habet, potest illam delegare; ergo nihil illi deest ad hanc facultatem concedendam. Sub his autem tribus pastoribus comprehendimus omnes alios qui ad illos reducuntur, juxta superius dicta.

3. *Assertio secunda.* — Secundo hinc fit, ut facultas haec ad eligendum confessorem, data a superiori Praelato, omnino sufficiat sine facultate inferioris, imo etiam ipso renuente, scilicet, licentia Episcopi independenter a parochio, et licentia Papæ independenter ab utroque, quia jurisdictionis superioris non pendet ab inferiore, sicut diximus de alio genere delegationis; nam est omnino eadem ratio; ideoque talis facultas non tantum ad substantiam sacramenti, sed etiam ad preceptum tam divinum, quam Ecclesiasticum implementum sufficit, sicut de alio modo delegationis diximus; possunt enim hic omnia ibi dicta